

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: I.K., zastoupeného: JUDr. Pavel Šíma, advokát, se sídlem Radobyčická 8, 301 00
 Plzeň, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem
 Nádražní 2, 306 28 Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalované ze dne 7.7.2014 č.j.**
KRPP-95650-1/ČJ-2014-0300DP

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání žalobce a o potvrzení rozhodnutí Policie České republiky, Městského ředitelství policie Plzeňského kraje, územního odboru vnější služby, dopravního inspektorátu ze dne 29.4.2014 č.j. KRPP-36526-25/ČJ-2013-030506, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení vedeného v blokovém řízení dne 11.4.2011 a zdokumentovaného na pokutovém bloku série CR/2010 číslo bloku R0299272, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 200,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že byly splněny podmínky ust. § 100 odst. 1 písm. a) **správního řádu**. Žalobce poukázal na to, že policejní orgán provedl výslech zasahujících

policistů, kteří si však k přestupku nic konkrétního nepamatovali, pouze popsali obvyklou silniční kontrolu. Byly jim předloženy čtyři fotografie tří osob, nepoznali, že osoba na první a druhé fotografii je totožná. To podle žalobce vyvrací jistotu, že policisté totožnost osoby řádně zjistili porovnáním fotografie na průkazu se skutečnou vizáží osoby. Na výslech policejního orgánu jistě měli policisté podle žalobce více času a soustředění a motivace, aby ztotožnění osoby provedli řádně, přesto shodu osoby na první a druhé fotografii nezjistili. Proto je podle žalobce zřejmé, že nejméně pochybnosti o tom, zda totožnost pachatele byla 11.4.2011 řádně zjištěna, byly jednoznačně dokázány. Podle žalobce se žalovaný s touto odvolací námitkou nevypořádal, tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítal, že mu bylo odňato procesní právo navrhopvat další důkazy a doplnit materiál, když dne 8.4.2014 požádal o přiměřenou lhůtu k doplnění důkazních návrhů, ale o této žádosti nebylo rozhodnuto a žalobci bylo rovnou doručeno správní rozhodnutí. Podle napadeného rozhodnutí správní orgán žádost žalobce o poskytnutí lhůty mlčky akceptoval, což je podle žalobce v příkrém rozporu s protokolem o dokazování ze dne 8.4.2014, kde se výslovně uvádí k žádosti žalobce o poskytnutí lhůty „Dokazování v této věci je ukončeno a rozhodnutí bude žalobci doručeno“. Podle žalobce z tohoto není možné dovodit, že správní orgán I. stupně akceptoval žádost žalobce o poskytnutí lhůty k doplnění dokazování. Podle žalobce pokud je napadené rozhodnutí odůvodněno tím, že totožnost pachatele byla policisty řádně zjištěna, bylo toto vyvráceno jednak tvrzením žalobce, že přestupek nespáchal, a jednak výsledkem zasahujících policistů, kteří evidentně ani v mnohem příznivějších podmínkách svědecké výpovědi na rozdíl od silniční kontroly nebyli schopni poznat totožnou osobu na dvou fotografiích. Podle žalobce není na místě argumentace, že policista jedná vždy správně, protože nemá zájem na bezdůvodném poškození občana, neboť i policista má zájem na tom, aby se nezjistilo, že cokoli při zjišťování totožnosti pachatele přestupku zanedbal či přehlédl. Podle žalobce rovněž žalovaný nesprávně posoudil lhůtu pro podání návrhu na obnovu v řízení, když návrh nebyl podán dne 28.2.2014, nýbrž 27.2.2014. Žalobce tvrdil, že se o správním rozhodnutí (pokutovém bloku) dozvěděl až v okamžiku, kdy mu byla poskytnuta kopie pokutového bloku, tj. dne 10.1.2014 při nahlédnutí do spisové dokumentace. Předtím žalobce neznal obsah správního rozhodnutí (nevěděl bližší okolnosti přestupku, např. kde k němu mohlo dojít apod.). Těžko tedy mohl vědět o důvodu obnovy tolik, aby podal žádost o obnovu řízení, když neznal obsah správního rozhodnutí (pokutového bloku). Proto žádost o obnovu řízení byla podle žalobce podána včas.

Žalovaná **ve vyjádření k žalobě** navrhla zamítnutí žaloby s tím, že žalobcem použitá citace není přesnou citací z protokolu o dokazování. Skutečnost, že správní orgán I. stupně, byť poněkud nevhodně, použil v protokolu formulaci „dokazování v této věci ukončeno“, nelze dle názoru žalované chápat extrémně, tedy že by bylo prvostupňovým správním orgánem definitivně ukončeno veškeré dokazování ve věci, ale je nutno to chápat pouze ve vztahu k dokazování, které je předmětem protokolu o dokazování z 8.4.2014. Stejně tak z vyjádření „Právní zástupce bere na vědomí, že mu bude doručeno písemné vyhotovení“ nelze podle žalované dovodit, že by prvostupňový orgán bez dalšího ignoroval vyjádření zástupce žalobce a přistoupil k okamžitému vydání rozhodnutí. Rozhodnutí bylo vydáno až 29.4.2014, tedy dokonce až 11 dnů po uplynutí lhůty pro případné doplnění spisového materiálu, kterou požadoval právní zástupce žalobce. Dle žalované tak žalobce měl dostatečný prostor pro uplatnění procesních práv. Žalovaná poukázala i na úvod strany 6 protokolu o dokazování, kde právní zástupce žalobce na dotaz správního orgánu, zda má ještě

k předložení nějaké důkazy či návrhy, výslovně uvedl, že nemá. Žalovaná dále uvedla, že ze zmíněného „doplnění námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů“ evidentně vyplývá, že žalobce nejpozději ke dni sepsání této písemnosti, tedy 1.11.2013, musel vědět, že je mu kladeno za vinu spáchání přestupku dne 11.4.2011, a žalobce si nebyl přitom vědom, že by se spáchání tohoto přestupku dopustil. Žalovaná poukázala i na „vyjádření ke spisové dokumentaci“ ze dne 21.11.2013, kde žalobce uvedl, že „se seznámil se spisovou dokumentací, která obsahuje doklady ke všem sedmi záznamům“, a v návaznosti na to uvádí, že si „není vědom spáchání přestupku, tedy že by se dopustil popsáního jednání.“ Z úředního záznamu Magistrátu města Plzně ze dne 12.11.2013 pak vyplývá, že již tohoto dne se zástupce žalobce seznámil se spisovou dokumentací, obsahující mimo jiné i oznámení o uložení blokových pokut. Z této skutečnosti je podle žalované zřejmé, že nejpozději k 12.11.2013 byla žalobci známa i podrobná podstata jednání, které mu bylo kladeno za vinu i existence příslušného správního rozhodnutí (pokutového bloku), přičemž k témuž datu si byl žalobce dle svého vyjádření vědom i toho, že se přestupku uvedeného jednání nedopustil, což je nepochybně skutečností zakládající důvod pro obnovu řízení. Podpis žalobce na pokutovém bloku v tomto směru představuje pouhý důkaz, jímž žalobce své tvrzení, že se přestupkového jednání nedopustil, podporuje. Není tedy možné odvozovat počátek běhu tříměsíční subjektivní lhůty až ode dne, kdy byla žalobci předložena kopie pokutového bloku. Subjektivní lhůta tedy podle žalované skončila 1.2.2014, případně při posouzení okamžiku příznivějším pro žalobce nejpozději 12.2.2014. Podle žalované blokové řízení je zvláštním druhem správního řízení vyznačujícím se určitými specifiky, k nimž patří určitá jednoduchost, resp. neformálnost řízení. Velký časový odstup od projednávaného blokového řízení pak klade při dokazování zvýšené nároky nejen na správní orgán, ale především na účastníka řízení, který se obnovy řízení domáhá. V této souvislosti nabývá ve vztahu k němu na důležitosti zásada *vigilantibus iura*. Dle žalované se žalobce touto zásadou od počátku neřídil, když dle svého vyjádření jako provozovatel vozidla umožnil bez možnosti zpětné kontroly používat vozidlo širokému okruhu osob a ve vozidle běžně ponechával doklady, čímž fakticky umožnil tomuto okruhu osob jejich případné zneužití. Pokud by žalobce, navíc již jen s přihlédnutím k tomu, že byl v minulosti opakovaně pokutován, využil možnosti zjistit stav jemu přidělených bodů v registru, mohl výrazně dříve zjistit přestupkové jednání kladené mu za vinu. Žalobce se podle žalované tak fakticky domáhá toho, že by v jeho prospěch mělo svědčit to, že v minulosti opakovaně porušoval zásadu *vigilantibus iura*, přičemž na druhé straně nepředložil správnímu orgánu sám žádné objektivní důkazy, na základě kterých by bylo možno jednoznačně prokázat, že se v daném případě přestupku skutečně nedopustil.

Ze **správního spisu** vyplývá, že žalobce podal žádost o obnovu řízení datovanou 27.2.2014 došlou správnímu orgánu I. stupně 28.2.2014. Týkala se přestupku z 11.4.2011 a uvádí se v ní, že ve spisové dokumentaci PČR je založeno oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, kterého se měl dopustit žalobce. Žalobce se o přestupku dozvěděl až v řízení, kde mu bylo oznámeno, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a teprve dne 10.1.2014 byla žalobci předložena kopie pokutového bloku. Žalobce si není vědom spáchání přestupku, kde dle založeného pokutového bloku měl být řidič ztotožněn podle řidičského průkazu a pokutový blok měl být opatřen podpisem přestupce. Žalobce uvádí, že osobní motorové vozidlo předmětné RZ ... provozoval, ale nebyl jeho jediným uživatelem. Užívalo je více osob, minimálně další dvě osoby spolupracující s žalobcem při jeho podnikatelské činnosti. Řidičský průkaz je dle čísla řidičským průkazem žalobce, nicméně mohl být

předložen jinou osobou při kontrole, protože žalobce nechával ve vozidle své doklady. Žalobce je tedy přesvědčen, že při silniční kontrole muselo dojít k záměně řidičských průkazů a že podpis na pokutovém bloku není podpisem žalobce. Žalobce ho nepoznává. Výzvou ze dne 5.3.2014 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k zaslání informací a podkladů týkajících se řidičů, kteří dle jeho sdělení měli řídit předmětné vozidlo dne 11.4.2011. Žalobce na toto reagoval doplněním informací ze dne 17.3.2014, kdy uvedl, že vozidlo kromě něho byli oprávněni řídit Z.V. a V.Z., přičemž často vozidlo řídily i jiné osoby, protože vozidlo bylo půjčováno i jiným osobám. Součástí správního spisu je i kopie pokutového bloku datovaná 11.4.2011 v 14:55 hodin série CR/2010 č. pokutového bloku R0299272. Z údajů zde uvedených je jako přestupce označen žalobce jménem, datem narození, rodným číslem, bydlištěm, je zde uvedena poznávací značka auta, registrační značka vozidla, označení přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, dále se zde uvádí totožnost ověřena dle řidičského průkazu uvedeného čísla a v popisu přestupkového jednání je uvedeno, že se jednalo o přestupek spáchaný v Plzni na ulici Karlovarská podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem za jízdy. Byla uložena pokuta 200,- Kč, následuje podpis přestupce. Správní orgán pořídil další podklady pro rozhodování, zejména list hlídky ze dne 11.4.2011, ze kterého vyplývá, že od 14. do 15. hod bylo stanoviště hlídky na Karlovarské na Rondelu ve směru na Lochotín. Součástí správního spisu je i výpis z (lustrace) dotazů na informační systém prováděných 11.4.2011, ze kterého vyplývá, že dotaz na vozidlo ... byl činěn ve 14:58 hodin a ve 14:57 hodin téhož dne byl činěn dotaz na osobu I.K., PČR. Podle úředního záznamu z 28.2.2014 sepsaného pprap. J.N. měla hlídka předmětného dne od 14. do 15. hodin kontrolní stanoviště v Plzni na Rondelu ve směru z centra města, kontrolovala vozidlo tovární značky Ford Ranger RZ ..., jehož řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem za jízdy, řidič předložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Byl dle dokladů a následné lustrace zjištěn a ztotožněn. S přestupkem na místě souhlasil, byla mu uložena bloková pokuta, kterou uhradil, a byl mu vypsán blok na pokutu, který žalobce podepsal. Z úředního záznamu z 28.3.2014 sepsaného pprap. L.J. vyplývají v podstatě shodné okolnosti, stejně jako z úředního záznamu ze 3.4.2014 sepsaného pprap. J.S. Přestupek řešil podle těchto úředních záznamů pprap. N. Správní orgán pořídil i kopie pokutových bloků týkajících se dalších přestupků žalobce, a to bloky na pokutu za přestupky spáchané 6.11.2012 a 1.10.2012. Součástí správního spisu je i evidenční karta řidiče žalobce a podklady týkající se řízení o oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, tedy zejména vlastní oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu ze dne 14.10.2013 vč. doručenky, námitky proti provedení záznamu bodů a jejich doplnění ze dne 1.11.2013, kde se uvádí, že žalobce požádal o seznam přestupků, tedy o výpis z evidenční karty řidiče, který mu byl předložen 29.10.2013 a že žalobce si není vědom, že by se dopustil několika přestupků vč. předmětného přestupku ze dne 11.4.2011.

Podle úředního záznamu Magistrátu města Plzně ze dne 12.11.2013 se dostavil zástupce žalobce za účelem seznámení se spisovou dokumentací v řízení ve věci námitek proti záznamu bodů, kdy byly zástupci zhotoveny kopie oznámení o uložení blokových pokut všech přestupků. Podle vyjádření žalobce ke spisové dokumentaci ze dne 21.11.2013 si žalobce nadále není vědom, že by se dopustil přestupku kromě jiných i přestupku ze dne 11.4.2011. K tomuto přestupku žalobce uváděl, že je k němu ve spisové dokumentaci založeno oznámení PČR o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 12.4.2011. Dle něho se

měl žalobce při řízení vozu Ford Ranger RZ ... dopustit přestupku tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a za uvedené jednání měla být uložen bloková pokuta 200,- Kč. Žalobce si není vědom spáchání tohoto přestupku. Součástí spisové dokumentace nejsou další podklady, není patrné, z čeho policejní orgán ztotožnil viníka přestupku. Na základě toho navrhl žalobce vymazání bodů. Podle úředního záznamu Magistrátu města Plzně ze dne 10.1.2014 byla zástupci žalobce předložena spisová dokumentace č.j. MMP/228020/13, ze které požádal o kopii spisového materiálu.

Podle protokolu o jednání dne 8.4.2014 svědkové - zakročující policisté odkázali na jimi sepsaný úřední záznam. Pprap. J.N. dále uváděl, že vycházel z pokutového bloku, z lustrací provedeného blokového řízení a z listu hlídky. Svědkům byly předloženy fotografie čtyř osob, aby je popsali. Žádný svědek neuvedl, že by na fotografii 1 a 2 byla stejná osoba. Svědek pprap. J.N. popisoval, jak probíhá běžně silniční kontrola. Policista, který zastavuje vozidla, řádně vozidlo zastaví, druhý kolega ho zajišťuje. První policista vyzve řidiče k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla, zkontroluje je s osobou a policista, který zastavil osobu, jde do vozidla následně lustrvat uvedené údaje přes mobilní počítač, tedy zjistí, zda se osoba shoduje s fotografií uvedenou na dokladech. Dále je provedena lustrace vozidla. V případě spáchání přestupku je následně projednáván přestupek. Při ztotožňování osob je nejprve zjišťován soulad mezi fotkami na řidičském průkazu a na občanském průkazu, pokud jsou k dispozici. Pokud souhlasí, je provedena běžná lustrace osoby ve všech evidencích. Pokud by se neshodovala osoba s fotkou na dokladech, vyzval by ji svědek k prokázání totožnosti, příp. by ji převezl na příslušné oddělení ke ztotožnění. Pprap. L.J. rovněž popisoval běžnou silniční kontrolu tak, že jeden člen hlídky zastavuje vozidlo, provádí jednání s občanem, vyzývá ho k předložení dokladů k provozu a k řízení vozidla, což je řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla, zelená karta a u většiny případů se předkládá občanský průkaz, pokud ho má přestupce u sebe. Druhý člen hlídky provádí kontrolu a krytí prvního člena hlídky, max. též dechovou zkoušku. U každé silniční kontroly probíhá lustrace vozidla a osoby. Pokud by bylo zjištěno, že osoba neodpovídá fotografii na předložených dokladech, je vyzvána k prokázání totožnosti a k podání vysvětlení, či jsou doklady a jak k nim osoba přišla. Pokud by se nadále objevovaly nesrovnalosti, byla by osoba předvedena na příslušné obvodní oddělení k prokázání totožnosti. Obdobně vypovídal i pprap. J.S., který uváděl v podstatě shodné údaje o tom, jak probíhá běžná silniční kontrola. Doplnil, že po podepsání bloku je předán přestupci dříve díl B pokutového bloku. Pokud by kontrolovaná osoba neodpovídala fotografii, svědek by dotyčnému položil doplňující otázky směřující k jeho osobě a k příbuzným, např. kolik má dětí, jména dětí, sourozenci apod. Podle reakce by ve hlídce spolupracovali dál. Pokud by se doklad výrazně lišil od osoby na místě kontroly, tuto osobu by vyzval k podání vysvětlení na příslušném oddělení, kde by byly provedeny další úkony ke ztotožnění osoby.

Po provedení dokazování byl žalobce dotázán, zda má nějaké dotazy či návrhy. Zástupce žalobce na to uvedl, že žádá správní orgán o stanovení přiměřené lhůty k prostudování důkazů a že žádá o lhůtu k případnému doplnění spisového materiálu do 18.4.2014. Na to se v protokolu uvádí, že správní orgán zástupce žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu informoval, že ho seznámil se všemi podklady pro vydání rozhodnutí včetně protokolu o dokazování. Dokazování v této věci ukončeno. Právní zástupce bere na vědomí,

že písemné zhotovení rozhodnutí mu bude doručeno. Zástupce žádal vyhotovení kopií ze spisového materiálu, které mu byly pořízeny a předány.

Dne 29.4.2014 zamítl **správní orgán I. stupně** žádost o obnovu řízení s odůvodněním, že v přiměřené lhůtě, která byla stanovena na 18.4.2014 nebylo doručeno žádné doplnění spisového materiálu. Dále správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 100 odst. 2 správního řádu, podle něhož subjektivní lhůtu pro podání žádosti o obnovu řízení považuje za zachovanou. Důvodem obnovy řízení měla být skutečnost, že se žalobce přestupku nedopustil, neboť si není vědom jeho spáchání. Podpis na pokutovém bloku nepoznává a tvrdí, že se nejedná o jeho podpis. K tomuto správní orgán uvedl, že vyžádal ověřené kopie pokutových bloků, které byly uděleny v blokovém řízení žalobci v rámci dopravních přestupků. Fyzickou prověrkou pokutového bloku došel správní orgán I. stupně k závěru, že přestupek dne 11.4.2011 byl s žalobcem skutečně projednán na místě kontroly, neboť dle uvedených údajů z pokutového bloku vyplývá, že žalobce předložil na místě svůj řidičský průkaz. Navíc o ztotožnění přestupce policista již na místě rozhodl a učinil zápis do pokutového bloku v kolonce totožnost ověřena číslem řidičského průkazu. Jde o řidičský průkaz žalobce opatřený fotografií a podpisem. Správní orgán I. stupně měl tedy za prokázané, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Správní orgán I. stupně poukázal i na podpis na doručence týkající se zásilky obsahující oznámení o dosažení 12 bodů. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že námitka absence žalobcova podpisu na pokutovém bloku není věrohodná, neboť žalobce uváděl nepravdivé údaje, kdy tvrdil, že zcela odlišný podpis na převzaté zásilce není jeho, což bylo vyvráceno provedeným šetřením. Není podle správního orgánu I. stupně možné ani vyloučit, že podpis na pokutovém bloku ze dne 11.4.2011 mohl být úmyslně zkreslen či pozměněn s cílem pozdějšího popření pravosti. Správní orgán I. stupně dále uváděl, že provedl porovnání fotografií navržených osob, které uváděl žalobce, tedy Z.V. a V.Z. spolu s fotografií žalobce v rámci dokazování za účasti policistů. Fotografie byly použity z centrálního registru obyvatel. Porovnáním fotografií i z laického pohledu je zřejmá odlišnost žalobce od ostatních osob. Správní orgán I. stupně měl tak za prokazatelně zjištěné, že nemohlo dojít k záměně s těmito osobami. Tuto skutečnost podle správního orgánu dokládají i výpovědi policistů, kteří shodně uvedli, že v případě, že by osoba na místě přestupku neodpovídala osobě na dokladech, provedli by další prověrku a kontrolu např. občanského průkazu, popř. zodpovězením kontrolních otázek anebo by osobu předvedli k prokázání totožnosti, k čemuž v dané věci nedošlo. Z provedených lustrací navíc podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce a jeho vozidlo byli lustrováni členy hlídky na místě přestupku. Podle svědeckých výpovědí rovněž probíhá kontrola předložených dokladů s osobou a podle správního orgánu I. stupně dle výpovědi pprap. J.S. je doložen řádný a bezproblémový průběh každodenní silniční kontroly, neboť ověření osoby dle předložených dokladů je jedním z nejdůležitějších úkonů na místě kontroly a jakákoli záměna osob je prakticky nemožná. Při dokazování byla vzata na vědomí i evidenční karta řidiče a související záznamy, z čehož vyplývá, že se nejedná o ojedinělý bodovaný přestupek. Pokaždé byl přestupek vyřízen v blokovém řízení, zároveň žalobce dosáhl 12 bodů a z toho důvodu se správní orgán I. stupně domníval, že si žalobce podal žádost o obnovu z důvodu zjištěného bodového hodnocení. Rovněž z hlídkového listu bylo podle správního orgánu zjištěno, že zmiňovaní policisté vykonávali službu předmětného dne u Rondelu ve směru na Lochotín, což odpovídá i času a místu zjištěného přestupku. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly

v době původního řízení a které žalobce nemohl v původním řízení uplatnit ani se provedené důkazy neukázaly být nepravdivými.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný poukázala na zápis v pokutovém bloku v kolonce doba, místo a popis přestupkového jednání s tím, že blok byl vypsán čitelně a srozumitelně. Blokové řízení je svou povahou specifickým řízením zkráceným, zjednodušeným a především zrychleným. Není striktně formalizované. Řízení začínající sdělením podezření a končící vyslovením rozhodnutí o přestupku proběhne v řádu minut. Jediným písemným potvrzením je ve většině případů pokutový blok. Ten přestupce podepisuje. Důležité pro provedení blokového řízení je spolehlivé zjištění osoby přestupce. Pravidelně se to děje tak, že osoba předloží občanský průkaz nebo jiný obdobný doklad totožnosti. Tyto průkazy mají charakter veřejné listiny a musí na nich být podobenka držitele. Poté policista doklad prověří co do pravosti a nezměněnosti. Současně porovnává fotografii s podobou řidiče. Spolehlivé zjištění totožnosti osoby je základ policejní práce a těžko si lze představit, že by policista přistoupil k řešení přestupku, kdyby si nebyl s to totožnost osoby spolehlivě zjistit. Tedy pokud by měl i nepatrné podezření o záměně. V případě podezření na záměnu by se mu otevíralo podezření na společensky závažnější jednání naplňující znaky trestného činu, nikoli přestupku. Policista koná v postavení úřední osoby. Z toho vyplývá, že nemá zájem na bezdůvodném poškození žadatele. Samozřejmě s výhradou prokázaného opaku. Výkon policisty je výkonem státní správy a společnost oprávněně spoléhá na nestranný a řádný přístup k jeho povolání. Policista nemá na rozdíl od účastníka řízení zájem na věci a na jejím výsledku jakýkoli zájem. Nic nenasvědčuje tomu, že by policisté v tomto případě nevykonávali řádně svoje služební povinnosti, při nichž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákroku. Žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 17.6.2011 č.j. **7 As 83/2010-71**. Dále bylo poukázáno i na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12.3.2013 č.j. **1 As 21/2010-65**. Pokud by se toto usnesení aplikovalo na tento případ, musí se prokázat, že žalobce se na místě přestupku nezdržoval, a nemohl proto dát souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení. Na dokazování okolnosti, koho policisté kontrolovali jako řidiče, je třeba pohlížet s vědomím uplynulé doby téměř tří let. Rovněž s vědomím toho, že z pohledu policistů je přestupek spočívající v neuzítí bezpečnostních pásů bagatelní, o němž rozhodují denně a rutinně. Blokové řízení není pro policisty nijak výjimečné, na podrobnosti v řádu několika dnů zapomenou, což je běžný proces lidského zapomínání. Z okolností známých ze spisu plyne, že silniční kontrola se nevymykala standardu, byla nekonfliktní a rutinní a není dáno sebemenší podezření, že by policisté překročili svoji pravomoc a řidiče chtěli jakkoliv poškodit. Naopak motivace k vyjádření se k osobě nepřipoutaného řidiče má zřejmý cíl, neboť mu hrozí ztráta řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů. Ze zápisu na pokutovém bloku plyne, že policisté ověřili totožnost řidiče pomocí řidičského průkazu a ztotožnili žalobce. O tom, že ztotožnili žalobce, svědčí například výpis z evidence přístupů do informačních systémů a také vyjádření policistů k tomu, jak obecně provádějí silniční kontrolu a jak ztotožňují řidiče. Pro spolehlivé ztotožnění řidiče je to podle žalované postup dostačující. U bodovaných přestupků podle žalované je vyšší pravděpodobnost uplatnění mimořádných opravných prostředků přestupci, což pro policistu při ukládání pokuty znamená nutnost zvýšené pečlivosti jeho postupu. Postup při ztotožnění osoby nebyl v průběhu řízení nijak zpochybněn, proto má žalovaná za to, že ztotožnění proběhlo řádně. Zástupkyně žalobce si vyžádala lhůtu do 18.4.2014 k případnému doplnění spisového materiálu. Tato zástupkyně požadovaná lhůta 10

kalendářních dní byla mlčky správním orgánem akceptována. Žalobce až do okamžiku vydání rozhodnutí 29.4.2014 žádné další námitky žádosti nebo návrhy na doplnění dokazování neuplatnil. Lhůta 21 kalendářních dní od provedení dokazování do vydání rozhodnutí byla zcela dostatečná. Nečinnost žalobce musí jít v tomto případě k jeho tíži. Možnost uplatnit návrh na doplnění dokazování o výsledky svědků V. a Z. byla žalobci dána, tu však nevyužil. Pro dokazování z důvodů presumpce správnosti uložené blokové pokuty při mimořádných opravných prostředcích nelze jako u běžného řádného řízení o přestupku užít zásadu in dubio pro reo. Nejedná se o řízení, kde by byl správní orgán povinen dokazovat žalobci jeho protiprávní jednání jako v běžném přestupkovém řízení. Důkazní břemeno leží na bedrech žadatele. Samozřejmě s tím, že ve smyslu zásad správního řízení bude žalobci umožněno postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně byl plně nápomocen žalobci k uplatňování jeho práv a poskytl mu potřebnou součinnost. K provedení výsledku svědků V. a Z. z iniciativy správního orgánu nebyl dán důvod především proto, že jde pouze o dvě osoby z žadatelem neuzavřeného a nedefinovaného počtu osob, které mohly v inkriminovanou dobu vozidlo užít. Tímto postupem nebyl žalobce krácen na svých právech. K tvrzení, že podpis na pokutovém bloku není žalobce, shromáždil správní orgán I. stupně další pokutové bloky. K nim se žalobce mohl vyjádřit, byly součástí dokazování. S laickými, přesto přesvědčivými úvahami správního orgánu I. stupně se lze ztotožnit a odkázat na ně. Žalobce svoji žádost o obnovu řízení nepodpořil požadovaným znaleckým posudkem. Zkoumání podpisu naráží na některá úskalí i pro znalce v daném oboru. Podpis je velmi krátkým grafickým údajem, kdy z důvodu své strohosti je sám o sobě nevhodným předmětem zkoumání. Rovněž podpis na pokutovém bloku osoba provádí ve ztížených podmínkách např. ve stoje na kapotě automobilu. Dále přistupuje okolnost, že osoba svůj podpis záměrně zkomolí za účelem pozdějšího popření podpisu. Z těchto důvodů je zkoumání podpisu více než sporné. Podle žalované tak nebylo v rámci řízení o žádosti prokázáno, že by se blokového řízení předmětného dne zúčastnila jiná osoba než žalobce. Proti tomu stojí předpoklad správnosti písemného vyhotovení pokutového bloku spolu s předpokladem správnosti postupů policisty při ztotožnění osoby přestupce. Žalobce tyto předpoklady toliko zpochybňuje bez podání dalších věrohodných a hmatatelných důkazů o opaku. Nebyly tudíž naplněny podmínky pro obnovení řízení, když nebylo zpochybněno, že by se žalobce nezúčastnil blokového řízení.

Subjektivní lhůta pro podání žádosti zachována podle žalované nebyla. Připustíme-li, že žalobce nebyl účastníkem blokového řízení, tak prvním okamžikem, kdy se dozvěděl o tom, že mu byla uložena bloková pokuta, bylo 1.11.2013. Žalobce Magistrátu zaslal písemnost zvanou doplnění námitek proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, kde uvádí „dle předloženého seznamu žalobce namítá, že si není vědom, že by se dopustil přestupku kromě jiného ze dne 11.4.2011.“ Podle žalované je tedy zřejmé, že již tohoto dne věděl žalobce o důvodu obnovy řízení, tedy že se nedopustil přestupku. Od tohoto okamžiku započala běžet lhůta 3 měsíce, která skončila dne 1.2.2014. Žádost byla podána až 28.2.2014. Navíc je ve spise obsažen záznam Magistrátu města Plzně o tom, že se dne 12.11.2013 dostavil zástupce žalobce a seznámil se se spisovou dokumentací řízení ve věci námitek proti záznamu bodů. V tento den byly zástupci zhotoveny kopie oznámení o uložení blokových pokut všech přestupků. Důvodem pro obnovení řízení měla být skutečnost, že se žalobce skutků vůbec nedopustil. Nikoli, že podpis není jeho podpisem. Lhůta tedy nemůže být počítána od okamžiku, kdy žalobce v řízení poprvé spatřil inkriminovaný pokutový blok.

Žádost žalobce tak byla zamítnuta jednak proto, že nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které nemohl uplatnit v původním řízení, a jednak, že byla žádost podána opožděně, když nebyla dodržena subjektivní lhůta.

Žaloba není důvodná.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 2 správního řádu účastník může podat žádost o obnovu řízení do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.

Na daný případ lze podle názoru soudu aplikovat judikát obsažený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.02.2014, čj. **30 A 43/2012 – 85** (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „tříměsíční subjektivní lhůtu, v níž může účastník podat žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu z roku 2004, nelze zkoumat jen na základě listin (formalisticky), ale i s ohledem na subjektivní povědomost účastníka, tzn. jeho skutečnou znalost důvodů obnovy.“

Soud se ztotožňuje se žalovaným v hodnocení otázky nedodržení subjektivní tříměsíční lhůty vč. premisy, že v daném případě žalobce za důvod obnovy označil skutečnost, že si není vědom, že by se dne 11.4.2011 dopustil přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostním pásem za jízdy.

Tento důvod obnovy žalobci musel být znám nejpozději z oznámení o uložení blokové pokuty, jehož kopii zmocněnec žalobce pořídil dne 12.11.2013. O tom svědčí především písemné vyjádření žalobce ze dne 21.11.2013, v němž uvedl, že si není vědom, že by se dopustil přestupku ze dne 11.4.2011, k němuž je ve spisové dokumentaci založeno *oznámení PČR o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 12.4.2011*, podle kterého „se měl žalobce při řízení vozu Ford Ranger RZ 2P80269 dopustit přestupku tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, za což měla být uložen bloková pokuta 200,-Kč.“

Z této citace je nepochybné, že nejpozději převzetím kopie oznámení PČR o uložení blokové pokuty dne **12.11.2013** se žalobce seznámil s podstatnými okolnostmi protiprávního jednání, které mu bylo kladeno za vinu, a od tohoto data začala žalobci nejpozději běžet subjektivní tříměsíční lhůta k podání žádosti o obnovu řízení. Z oznámení o uložení pokuty zpravidla vyplývají skutečnosti obsažené v oznámení přestupku sepsaném na místě přestupku, tedy že se přestupek stal, kdo jej měl spáchat, kdy a kde k němu mělo dojít i podle jakého ust. bylo protiprávní jednání posuzováno. Sám žalobce ve vyjádření ze dne 22.11.2013 připustil, že se z oznámení PČR o uložení pokuty dozvěděl druh protiprávního jednání, kdy k němu mělo dojít i výši uložené pokuty. Lze tedy dospět k závěru, že převzetím kopie

oznámení o uložení pokuty byly žalobci známy všechny podstatné okolnosti proběhlého blokového řízení. Pokud tedy žalobce v žádosti o obnovu řízení ze dne **27.2.2014** tvrdil, že si těchto okolností – spáchaného přestupku jako důvodu obnovy - není vědom, učinil tak v rozporu s cit. ust. **§ 100 odst. 2 správního řádu** až po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. ledna 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková